

La joacă

Nu-s mult mai înaltă decât Cotarla. Ba, când vreau să merg ca ea în patru labe, sunt mai mică. De aceea își ia față de mine un aer de superioritate, care nu mă supără deloc. Cu Cotarla alături, îndrăznesc să mă avânt pe vale, în aventuri feroase, pe care până acum mi le închipuiam numai, de sus de pe cerdac.

...Cum trecem de pădurea de brusturi, în care n-a călcat încă picior de om, șanțul de-un lat de mână se preface în râu turbat cu apă blestemată. Mă apropii de el, și mă strânge frica-n spate: departe, pe celălalt tărâm, sub nalbe uriașe cu fruct de cantalup, stau la pândă oameni negri și buzați, cu arcuri și săgeți.

Lângă mine, Cotarla se face că nu-i pasă. Culege muște din zbor și le mestecă, clempănind. O chem aproape și ținem sfat. Mă înțelege. Bate colbul cu coada și latră fără glas, să n-audă vrăjmașii. Pe urmă se ridică, încet...

Acu-i acu'! Închid ochii și mi-i astup cu pumnii, până mă dor. Dacă *aș vedea*, pe loc m-aș preface în stană de piatră. Și *aș rămânea* acolo mii și mii de ani, și m-aș uita cum îmbătrânesc și cum mor toți ai mei, și n-aș putea să plâng măcar: cum să plâng, dacă-s de piatră?...

Într-o zi, o să sosească Făt-Frumos, să mă stropească cu apă vie... Dar dacă seacă până atunci fântâna cea bună,

cum a secat fântâna din ograda bisericii? Ori se-mpiedecă Făt-Frumos și sparge urciorul, ori uită, ori rătăcește drumul? Câte nu se pot întâmpla! N-am văzut eu în fața unei școli, lângă Mitropolie, un domn alb, de piatră, care stă pe un scaun alb, de piatră, și citește într-o carte, tot de piatră – și nimeni nu-i mai poate face nimic?

Nu văd ce se-ntâmplă dincolo de noaptea dureroasă a ochilor mei. Nu văd, dar știu: Cotarla se dă de trei ori peste cap și se preface în bălăuroaică. Zboară peste apele urâte care se-nalță s-o înghită și, într-o clipă, îi face pe vrăjmași una cu pământul. Apoi își ia din nou înfățișarea ei de toate zilele și mă așteaptă pe mal prinzând muște – că, adică, nu s-a întâmplat nimic...

Trec râul, secat ca prin farmec, pe fundul căruia se usucă coji de cartofi și felii de lămâie din ceai. Sunt emoționată, îmi simt bătăile inimii.

— *Mersi*, Cotarlă...

Dar Cotarla se face că nu pricepe. Își caută cu dinții un purice prin blană. Nu știu ce să spun și nu știu ce să fac...

Ca să nu stau degeaba, culeg un fruct turtit și cleios de nalbă și-l mestec îndelung, în silă, cum face Cotarla când mănâncă grăunțe.

Moș-Crăciun-cu-barba-albă...

Moș Crăciun a început să umble de cu toamnă prin târguri și prin sate, să vadă ce purtare au copiii.

Nimeni n-a vrut să mi-l arate, dar eu l-am recunoscut. Trece uneori și pe la poarta noastră. Are un palton cafeiniu, vechi și ros, cu guler care-a fost de blană și-a rămas de piele, ca Moti după ce-a avut rapăn. În loc de căciulă, poartă un fel de tichie împletită, și-n picioare târăște niște galoși terfeliți, unul mai mare și altul mai mic, fără ghete pe dedesubt. Barba i-e argintie, lungă și cu șfichi, ca-n poze. Ochi n-are; numai sprâncene. Gură n-are; numai mustăți. Are însă nas, un nas mare și roșu ca un morcov.

Se oprește-n poartă, să mă ispitească. Îmi iau atunci un aer spăsit, de fetiță care-n viața ei n-a făcut vreo poznă. Aș vrea să mă știu frumoasă. Îmi potrivesc codițele la urechi, îmi înalț sprâncenele a cumișenie și fac gura mică.

Tasia, ca o femeie proastă ce se află, iese-n ușă bodegănind:

— Iar ai pornit-o la calicit, bețivul' dracului?

Când e vorba de Moș Crăciun, Cotarla e de aceeași părere cu Tasia. Latră la el și-l mârâie ca pe factorul poștal.

Moș Crăciun se depărtează încetișor, cu nasul în pământ. Mi se strânge inima de milă. Tasia râde, Cotarla se gudură, bucuroasă, de parc-a făcut cine știe ce ispravă.

Mă uit urât la amândouă:

— Râdeți voi... da' lasă c-o să v-aducă Moș Crăciun câte-o bortă de covrig!

Ograda-i albă, zămnicu-i alb. Numai gardurile au rămas negre. Pe omătul de sticlă, crengile salcâmilor întind horboțică albastră de umbră.

Am suit și-am coborât în fugă, la întrecere cu Cotarla, treptele cerdacului. Când mă uit încrucișat, îmi văd obraji roșii ca paltonul meu roșu.

Tresar. Moș Crăciun stă în poartă și se uită la mine: se uită cu sprâncenele. Pe albul omătului, barba lui pare afumată. Și-i zgribulit, și-i flămând...

Adică nu-i el chiar așa, dar se preface, ca să mă puie la încercare... Ce-ar fi dacă m-aș pune bine cu el, acum, în preajma Crăciunului?

Tasia nu-i acasă, să-l alunge cu ocări. Intru pe dindos. Din paneraș, dintre cele patru colțuri de franzelă scobite de miez și umplute cu dulceață de vișine, îl aleg pe cel mai mare, mai rumen și mai plin.

— Pe ăsta l-ar fi mâncat Icuță... mă gândesc cu oleacă de părere de rău.

— Ai și flămânzit?... Vezi dacă nu mănânci la masă?

Mama-i dincolo și-i cu spatele. Dar mama vede și cu spatele...

Am scăpat. Numai de nu m-ar da de gol Cotarla! Însă Cotarla nu latră la moșneag, ca de obicei. Se vede că unde nu-i Tasia acasă. Coboară alături de mine drumușorul tăiat în omăt și mi se uită din când în când în ochi, că, adică, știe ea ce știe.

Întind mâna peste porțiță. De cealaltă parte se întinde o cangă mare și neagră. Dar colțul de pâine s-a mistuit între mâinile noastre. Moș Crăciun mormăie o vorbă urâtă și pleacă repegior: la colțul străzii, legănându-se între două coșuri mari de papură, s-a ivit Tasia.

Și, în omăt până la piept, mârâind cu dușmănie, Cotarla înfulecă hulpav pâinea de furat. Pe albul fără pată a rămas doar o bobîță de dulceață, ca un strop de sânge proaspăt.

În casă miroase a migdale prăjite și-a apă de flori. Miroase a Crăciun...

Mă uit pe geam. Omățul e albastru cum e cerul primăvara, iar cerul e limoniu ca aripile fluturilor de toamnă.

— Mamă, unde-și lasă Moș Crăciun zambalica și târlicii când își pune pelerina de catifea cu glugă, tivită cu pufușor alb?

Mama așază turtele. Ia de pe tabla foile, subțiri de te vezi prin ele,

